

KOVÁCS DANIELA

Invokáció

Húsz éve lapul bennem lány simogatásod,
és hordozni is fogom mindaddig, míg élek.
Óvlak, felemeljek téged, hogy szlengrovások
ne árthassanak néked, te szép, magyar ének.

S ha lesből támadna rád egy magasabb hullám,
a böszme eszmék elől szívem alá rejtlek,
te finom szövésű, te ékes lélekruhám,
boldog vagyok, hálás, hogy téged viselhetlek.

Látod, miként hódol páratlan szépségednek
egész Európa? Lábaid elé térdel.
Tisztelnék téged írek, finnek, német népek,
csak a magyar sároz be, a magyar becsmérel.

[...]

A sírás görcse rázza Kosztolányi álmát,
Kazinczy vágyai felett örvénylik a bánat,
mert az égig nyújtózó líra óceánján
a nyers pongyolabeszéd fület sérve átcsap.

Mivé lett a vers, a szép szövetű költemény,
a mives magyar szó örökre odaveszett?
Talpra, költő! Félárbocra zuhant a remény,
öntelt vércsék vijjognak a Parnasszus felett.

Gyere, költőbarátom, ragadd meg a kezem,
és védjük meg együtt a csipkeszó varázsát,
véss vesszőket, pontokat mától a versedben,
adjuk vissza a vers egykori méltóságát.

Együtt

Higgyünk közösen
a minket körülvevő
hihetetlenben.

Lélekszakadva

Merre menjek, mondd? A semmi bekerít,
halk suttogásomat sodorja szerte.
Bárcsak hallanád, ó, bárcsak lelkedig
jutna életlázam, vak éjem csendje.

Hol keresselek? Suta kényszer kerget,
számolom a percek másodperceit,
de csak gyászos árnyak és kínteservek
rezegettik vadul bensőm húrjait.

Merre vagy, mondd? Véresre, elevenig
marat hiányod. Nézd ezt a friss sebet!
Mázsányi magány űz feléd. Mondd, meddig,
merre menjek, hol vagy, hol keresselek?

Addig kapaszkodom

Nem láttad soha megcsukló térdem,
ölelésre hiába tárt karom,
s tán azért túrted meggörnyedésem,
mert elszánt vagy, akár a fájdalom.

De én is konokul kapaszkodom,
míg elszórt vágyaim közt nem rekedsz,
és addig csüngök, anya, hangodon,
míg meg nem tudom, miért nem szeretsz.